

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΑ ΣΕΠΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΣΗΜΕΙΟ ΕΠΑΦΗΣ

Πάνω στο λόφο του Γολγοθά, παιδιά, πραγματοποιήθηκε το συγκλονιστικότερο γεγονός στην ιστορία της ανθρωπότητας: τα πλάσματα σταύρωσαν τον Πλάστη τους. Όσοι ξέρουν ποιός είναι ο Χριστός μένουν άφωνοι μπροστά στην Σταύρωση. Ό,τι κι αν πη κανείς, ακόμη κι αν σωπάσει, δε φθάνει να σταθεί όπως πρέπει μπροστά σ' αυτό το φοβερό γεγονός. Αλλά ακούστε τώρα τα τελευταία γεγονότα της επίγειας ζωής του Χριστού μας μέχρι και την σταύρωσή του.

ΔΙΗΓΗΣΗ

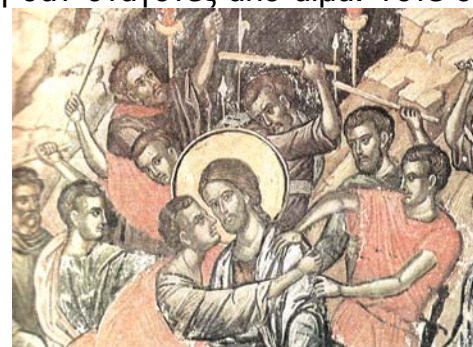
Ύστερα από τον Μυστικό Δείπνο, παιδιά, και την παράδοση του Μυστηρίου της Θείας Εύχαριστίας, ο Κύριος πήγε με τους ένδεκα μαθητές του στον κήπο της Γεθσημανή. Ο Ιούδας είχε φύγει βιαστικά για να συναντήσει τους έχθρους του Χριστού. Ήταν εύκαιρία να παραδώσει τον Διδάσκαλό του και να εισπράξει τα τριάντα αργύρια, που του είχαν υποσχεθεί οι άρχοντες των Ιουδαίων.

Όταν έφθασαν στον ώραϊο, καταπράσινο κήπο, ο Ίησοῦς ὅπως συνήθιζε, ἀποσύρθηκε νά προσευχηθεῖ, μέσα στή σιωπή καί τή μοναξιά. Οἱ ὀκτώ μαθητές ἔμειναν στήν εἴσοδο. Ὁ Κύριος πήρε μαζί του τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη καί τόν Ἰάκωβο καί προχώρησαν μέσα στόν κήπο. Σ' ἓνα σημεῖο, κάτω ἀπό ἓνα μεγάλο δέντρο, τοῦς ἄφησε κι αὐτούς, λέγοντάς τους : «Εἶναι καταλυπημένη ἡ ψυχὴ μου μέχρι σημείου νά πεθάνω. Μείνετε ἐδῶ καί ἀγρυπνεῖτε..». Ἐκεῖνοι ὅμως κουρασμένοι καθὼς ἦταν, ἀποκοιμήθηκαν. Ὁ Κύριος ἀφοῦ προχώρησε λίγο παραπέρα, γονάτισε, ἔπεσε μέ τὸ πρόσωπο στή γῆ καί εἶπε: «Πατέρα μου, ἂν

γίνεται, ἄς μὴν πιῶ αὐτὸ τὸ πικρὸ ποτήρι. Ὅμως ἄς γίνει μονάχα τὸ θέλημά Σου...». Γυρίζοντας πίσω βρῆκε τοῦς τρεῖς ἀγαπημένους του μαθητές νά κοιμοῦνται καί τοῦς ξύπνησε: «Ἀγρυπνεῖτε καί προσεύχεσθε, γιὰ νά μὴν κυριευθεῖτε ἀπὸ πειρασμὸ, πού θά κλονήσει τὴν πίστη σας...». Καί πάλι ἔφυγε ἀπὸ αὐτούς καί προσευχήθηκε μέ τὰ ἴδια λόγια. Ὅταν ἐπέστρεψε τοῦς βρῆκε πάλι νά κοιμοῦνται, γιατί τὰ μάτια τους ἦταν βαριά ἀπὸ τὸν νυσταγμὸ καί δὲν ἤξεραν τί νά τοῦ ἀπαντήσουν. Τότε πήγε γιὰ τρίτη φορά νά προσευχηθεῖ. Γονάτισε. Ἡ προσευχή του γινόταν ὅλο καί πιὸ θερμὴ. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία του ὁ ἰδρώτας του ἔσταζε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του στή γῆ σάν σταγόνες ἀπὸ αἷμα. Τότε ὁ οὐράνιος Πατέρας τοῦ ἔστειλε ἓναν ἄγγελο γιὰ νά τὸν ἐνθαρρύνει. Μὲ γαληνεμένη ψυχὴ πιά ἐπέστρεψε στοὺς μαθητές του. Τοῦς βρῆκε κοιμισμένους καί τοῦς εἶπε: «Κοιμᾶσθε κι ἀναπαύεσθε..... Σηκωθεῖτε.... Νά, ἔρχεται ἐκεῖνος πού θά μέ προδώσει...».

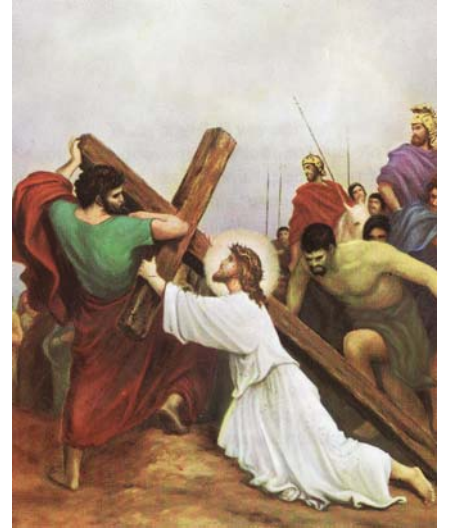
Οἱ μαθητές ξύπνησαν ἔντρομοι. Κοιτάζοντας μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, εἶδαν ἀνθρώπους νά πλησιάζουν μέ δαυλοὺς, φανάρια καί ὅπλα. Ἦταν οἱ ὑπηρέτες τοῦ Συμβουλίου, πού τοῦς συνόδευαν Ρωμαῖοι στρατιῶτες. Μπροστά ἀπ' ὅλους, ὁ Ἰούδας τοῦς ὀδηγοῦσε. Κι ὅταν πλησίασαν, τοῦς ἔδωσε τὸ σύνθημα: «Αὐτὸν πού θά φιλήσω, εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Φίλησε τὸν Ἰησοῦ καί τοῦ εἶπε: «Χαῖρε Διδάσκαλε...». Οἱ δῆμιοι ἔπιασαν τὸν Χριστὸ καί τὸν ὀδήγησαν σὸ Συνέδριο. Οἱ ἄλλοι μαθητές διασκορπίστηκαν καταφοβισμένοι. Μόνο ὁ Πέτρος καί ὁ Ἰωάννης παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ πού τὸν πήγαιναν....

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ὁ Χριστός βρισκόταν τώρα μπροστά στους ἀρχιερεῖς, τὸν Ἄννα καὶ τὸν Καϊάφα, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλο τὸ Συνέδριο τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, πού ἦταν τὸ ἀνώτατο δικαστήριό τῶν Ἰουδαίων. Ἀφοῦ τὸν ἀνέκριναν, τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο χωρὶς κανένα λόγο. Γιὰ νὰ ἐκτελέσουν ὁμως τὴν θανατικὴ καταδίκη χρειαζόταν νὰ ἐπικυρώσει τὴν ἀπόφαση ὁ Ῥωμαῖος ἡγεμόνας, ὁ Πόντιος Πιλάτος. Τὸ πρῶτὴ τῆς Παρασκευῆς λοιπὸν ὁδήγησαν τὸν Κύριο δεμένο μπροστά στὸν Πιλάτο. Ὁ Πιλάτος μὲ τὴν ἀνάκριση πού ἔκανε πείσθηκε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀθῶος. Τὸ εἶπε αὐτὸ καθαρά καὶ τοὺς Ἰουδαίους: «Καμιὰ κατηγορία δὲν βρίσκω σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο». Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσει τὰ πλήθη, ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ τὸν σταυρώσουν.

Μόλις πῆραν τὴν ἄδεια, ἀλάλαζαν ἀπὸ τὴν χαρὰ τους. Φόρτωσαν τοὺς ὤμους τοῦ Ἰησοῦ ἓνα μεγάλο ξύλινο σταυρὸ, ἐπάνω στὸν ὁποῖο θὰ τὸν κάρφωσαν, καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ προχωρήσει. Ὁ Κύριος ὁμως ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀύπνια τῆς περασμένης νύχτας, ἀπὸ τὰ ραπίσματα τῶν δούλων, ἀπὸ τὶς πληγὲς τῶν ραβδισμῶν, τοῦ ἀκάνθινου στεφάνου καὶ τοῦ φραγγελώματος βιάδιζε μὲ πολλὴ δυσκολία. Καὶ σὲ κάποια στιγμή λύγισε καὶ ἔπεσε κάτω. Στὸν δρόμο βρέθηκε κάποιος γεωργὸς ἀπὸ τὴν Κυρήνη, ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἀγγάρεψαν νὰ σηκώσει τὸν σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὸν μεταφέρει μέχρι τὸν Γολγοθᾶ. Μαζὶ μὲ τοὺς στρατιῶτες καὶ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἀκολουθοῦσε πολὺς κόσμος καὶ πολλὲς γυναῖκες, πού θρηνοῦσαν τὸν Χριστὸ χτυπώντας τὰ στήθη τους. Ἐπίσης ἀκολουθοῦσαν καὶ δύο φοβεροὶ ληστὲς, φορτωμένοι κι αὐτοὶ τὸν σταυρὸ τους. Σὲ κάθε σταυρὸ ὑπῆρχε καὶ μία πινακίδα, πού ἔγραφε τὸ ἔγκλημά του. Ἡ πινακίδα τοῦ Χριστοῦ ἔγραφε σὲ τρεῖς γλώσσες (ἑλληνικὴ, ἑβραϊκὴ καὶ Ῥωμαϊκὴ) τὰ ἑξῆς: «Ἰησοῦς Ναζωραῖος, βασιλεὺς Ἰουδαίων».

Ὅταν ἔφθασαν στὸν Γολγοθᾶ ἄφησαν κάτω τὸν σταυρὸ, ἔγδυσαν τὸν Ἰησοῦ, τὸν κάρφωσαν μὲ σιδερένια καρφιά καὶ τὸν ὕψωσαν. Κοντὰ του κάρφωσαν καὶ τοὺς δύο ληστὲς, ἓναν στὰ δεξιὰ κι ἓναν στὰ ἀριστερὰ του. Οἱ πόνοι ἦταν ἀφόρητοι. Ὁ κύριος ὁμως τοὺς ὑπέμεινε, ἐνῶ τὰ ἅγια χεῖλη του ψιθύρισαν πρὸς τὸν Οὐράνιο Πατέρα του νὰ συγχωρέσει τοὺς σταυρωτὲς του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς. Οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι...».

Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἔβλεπαν ὑψωμένο τὸ θῦμα τους καὶ τὸ περιέπαιζαν: «Ἄν εἶσαι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν ἑαυτὸ σου...». Κι οἱ ἀρχιερεῖς ἔλεγαν μὲ σατανικὸ χαμόγελο: «Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτὸ του δὲν μπορεῖ νὰ σώσει...». Ἐνῶ οἱ περαστικοὶ κουνοῦσαν εἰρωνικά τὸ κεφάλι τους καὶ τὸν ἔβριζαν, λέγοντας: «Ἐσύ πού θὰ γκρεμίσεις τὸ Ναὸ καὶ σὲ τρεῖς μέρες θὰ τὸν ξαναχτίσεις, σῶσε τὸν ἑαυτὸ σου, ἂν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ κατέβα ἀπὸ τὸ σταυρὸ...». Ὁ ἓνας ληστὴς τὸν βλαστημοῦσε: «Ἄν εἶσαι Θεὸς σῶσε τὸν ἑαυτὸ σου, σῶσε κι ἐμᾶς», ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔλεγε: «Δὲν φοβᾶσαι τὸν Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωροῦμαστε...». Ἐπειτα ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακάλεσε: «Κύριε, θυμίσου με, ὅταν ἔλθεις στή βασιλεία σου». Κι ὁ Κύριος τὸν βεβαίωσε: «Ἀλήθεια σοῦ λέω, σήμερον θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο».

Πλαῖ στὸ σταυρὸ παρακολουθοῦσε ἡ Θεοτόκος μαζί μὲ ἄλλες γυναῖκες τὸ μαρτύριο τοῦ Υἱοῦ της. Ἡ θλίψη ἔσφιγγε τὴν ψυχὴ της. Βλέποντάς την ὁ Ἰησοῦς, παρ' ὅλο ὅτι ὑπέφερε φοβερά, καθὼς ἦταν κρεμασμένος στὸ σταυρὸ, δὲν τὴ λησμόνησε, παρὰ μόνον τῆς εἶπε: «Ἴδου ὁ υἱός σου», δείχνοντας τὸν Ἰωάννη. Καὶ κοιτώντας τὸν Ἰωάννη, εἶπε: «Ἴδου ἡ μήτηρ σου». Κι ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Ἰωάννης πῆρε τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ στο σπίτι καὶ τὴν φρόντιζε σὰν δικὴ του μητέρα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ήταν μεσημέρι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Ἀπό τὴν ὥρα ἐκείνη ἓνα σκοτάδι σκέπασε τὴ γῆ καὶ κράτησε σέ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μαρτυρίου του. Κάποια στιγμή ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου: «Ἦλι, Ἦλι λαμὰ σαβαχθανί». Δηλαδή «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλειψες;» Καὶ σέ λίγο ψιθύρισε: « Διψῶ». Κι ἓνας στρατιώτης βούτηξε ἓνα σφουγγάρι μέσα σέ χολή καὶ ξύδι, τὸ ἔβαλε σέ καλάμι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Χριστό. Ήταν κάτι σάν ἀναισθητικό. Μὰ ὁ Χριστός δέν τὸ ἤπιε, ἀποφασισμένος νὰ ὑποφέρει τὸ μαρτύριό του. Μόνο φώναξε δυνατὰ καὶ εἶπε: «Τετέλεστα!» καὶ συγχρόνως ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό! Τὴ στιγμή ἐκείνη ἔγινε τρομερὸς σεισμός. Σχίσθηκαν οἱ βράχοι, ἀνοιξαν τὰ μνημεῖα καὶ πολλοὶ εὐσεβεῖς ἀναστήθηκαν, τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων σχίσθηκε στὰ δύο, ἀπὸ πάνω ἔως κάτω.

Βλέποντας τὰ ἐκπληκτικὰ αὐτὰ σημεῖα ὁ ἐκατόνταρχος, εἶπε: «Ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ», ἐνῶ ὁ λαὸς πού ἦταν ἐκεῖ γύρισε στὴν πόλη χτυπώντας τὰ στήθη του, γιὰ τὴν ἁμαρτία πού ἔκανε.

Ἦστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ Ἰωσήφ μέ τὸν Νικόδημο κατέβασαν ἀπὸ τὸν σταυρὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ ἔβαλαν σέ ἓνα καινούργιο μνημεῖο. Ἄλλοι ἄνθρωποι δέν ἦταν ἐκεῖ κοντά, παρά μόνο ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ μερικές εὐσεβεῖς γυναῖκες πού ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητες καὶ κοίτταζαν νὰ δοῦν πού ἔβαλαν τὸ σῶμα τοῦ Διδασκάλου τους.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ - ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Θὰ ἤθελα, παιδιά, τώρα νὰ μοῦ πεῖτε, ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ εἶχε κάνει τόσα θαύματα, δέν θὰ μπορούσε ἄραγε νὰ ξεφύγει τὸν θάνατο; (Θὰ μπορούσε). Γιατί λοιπὸν δέχθηκε νὰ πάθει τέτοιον σκληρὸ θάνατο; (Γιὰ νὰ μᾶς σώσει. Μᾶς ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ὥστε, γιὰ νὰ μὴν τιμωρηθοῦμε ἐμεῖς γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, δέχθηκε νὰ τιμωρηθεῖ Ἐκεῖνος).

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Χριστός ἀπὸ τὴν ἀγάπη του πρὸς ἐμᾶς θυσιάσε τὴν ζωὴ του, τί χρωστοῦμε ἐμεῖς σ' αὐτόν; (Ἀγάπη, εὐγνωμοσύνη) Καὶ πῶς θὰ τοῦ δείξουμε τὴν ἀγάπη μας; Ὅταν ὑπακούμε στὶς ἐντολές Του! Μάλιστα τώρα πού ἦρθε καὶ ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα, ἡ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν, νὰ πηγαίνουμε στὴν Ἐκκλησία κάθε μέρα καὶ μέ προσοχὴ νὰ ἀκούμε ὅλα ὅσα λέγονται ἐκεῖ, κρατώντας στὰ χεῖρια τὸ εἰδικὸ ἐκεῖνο βιβλίο, πού λέγεται «Μεγάλη Ἑβδομάς». Καὶ ὅταν ἔρθει ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ, νὰ σταθοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ποῦμε: «Σταυρωμένε Κύριε, σέ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη, τὴν ἀνυπολόγιστη δωρεά. Σάν παιδιά σου, σοῦ ὑποσχομαστε, πῶς πάντοτε θὰ θυμόμαστε τὸ καλὸ πού μᾶς ἔκανες. Ἀξιώσέ μας νὰ γιορτάσουμε καὶ τὴν Ἀνάστασή σου καὶ ν' ἀναστηθοῦμε κι ἐμεῖς σέ μιὰ καινούργια ζωὴ. Ἀμήν».

ΣΥΝΘΗΜΑ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΑΥΡΩΘΗΚΕ ΚΑΙ ΠΕΘΑΝΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΣΩΣΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΜΑΣ!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Καθὼς ὁ Κύριος πήγαινε θεληματικὰ νὰ σταυρωθεῖ, στὸ δρόμο, ἔλεγε στοὺς ἀποστόλους: Νὰ, ἀνεβαίνουμε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (δηλαδή ὁ Χριστός) θὰ παραδοθεῖ, ὅπως ἔχει γραφεῖ γι' αὐτόν. Ἐλάτε λοιπὸν κι ἐμεῖς μέ ἀπονήρευτη σκέψη νὰ βαδίσουμε μ' αὐτόν καὶ νὰ σταυρωθοῦμε μαζί του καὶ νεκρώσουμε γιὰ χάρη του τὶς ἡδονές τῆς ζωῆς. Ἔτσι καὶ θὰ ζήσουμε μαζί του καὶ θὰ τὸν ἀκούσουμε νὰ λέει: Δέν πάω πιά στὴν ἐπίγεια Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ θυσιασθῶ, ἀλλὰ ἀνεβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα σας καὶ Θεὸ μου καὶ Θεὸ σας, ἀνυψώνοντας κι ἐσᾶς μαζί μου στὴν οὐράνια Ἱερουσαλήμ, στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Βοηθήματα: «Τὰ παιδιά στὸ Χριστό», «Χειραγωγία Χριστοῦ», «Βόσκε τὰ ἄρνια μου», «Ὁ Παράκλητος».